

Josep Maria Massot: «L'esperit del Carnaval era la Maria Foraster, el vivia i movia a tothom»

És un dels membres històrics de la Comissió de Carnaval de Roses on va entrar de la mà de la Siseta

Membre històric de la Comissió de Carnaval de Roses, el rosinc Josep Maria Massot (1960) va entrar a la Comissió de Carnaval de la mà de Narcisa Cusí, la Siseta, un nom mític d'aquesta festa. «Disfressar-se, ballar, passar-s'ho bé, compartir». Aquesta és l'essència del Carnaval per a ell, o almenys ho era, perquè creu que molt d'això s'ha perdut ara. «La gent jove no el viu ara com fèiem nosaltres». Aquest any serà «estrany», però pensa que alguna cosa es farà. Josep Maria Massot també va treballar colze a colze amb la Maria Foraster, una dona incombustible i apassionada pel Carnaval de Roses: «Ella n'era l'esperit, el vivia molt, movia a tothom i sempre estava contenta».

Quin primer record conserva del Carnaval?

Quan anava a l'acadèmia, es feia Carnaval els dimarts a la tarda i jo tenia classe i els nacionals feien festa. Eren els anys 60. Quan vaig acabar d'estudiar a Barcelona, em van convidar a entrar a la comissió de Carnaval.

La seva família es disfressava?

A casa anaven a collir olives i abans era això que cosir un vestit. Coincidia en el temps. Abans es feia més per passar la tarda. La meva mare ens havia disfressat a tots, però no la fal·lera que hi ha ara. Et disfressaves i anaves a un ball. Tinc fotos amb la veïna, amb un burro de cartró folrat de pell. Anava amb parella i el 1969 vam fer un grup amb amics anant de la Blancaneu, els nans, la bruixa.

No hi havia comissió?

No hi havia res. El jovent se'n cuidava i la Suf muntava el ball.

Devia ser molt diferent.

Jo visc al carrer Pi i Sunyer, al costat on hi ha l'Ajuntament vell, i la passada, que vàiem des del balcó, anava de casa meva a la riera. No hi havia més. Passava tot el jovent del poble i ara, en canvi, són tres o quatre hores mirant. Vulguis o no, el que mira té més premi que el que es disfressa.

A la Suf es feia el ball.

Fins que es va quedar petita. La gent presentava la disfressa. Era el jovent, gent que ara té uns setanta anys. Jo no hi anava, era petit encara, i els meus pares tampoc, tot i que es disfressaven. Allà ja hi havia la comissió amb la gent de la Suf. Sempre eren els mateixos amb la Maria Foraster, i el que ella deia ja t'estava bé.

Per què va créixer tant?

Es va preguntar a la gent si volien que se seguís fent el dilluns o dimarts o que agafessin divendres i va guanyar el divendres perquè aleshores es treballava. I al cap de poc es va allargar més dies i va començar a venir gent dels pobles del voltant.

Els va sorprendre l'èxit?

A Roses es viu el Carnaval.

Quan va entrar a la comissió?

No ho recordo, em va convidar la Siseta (Narcisa Cusí). Treballava amb la Maria Foraster i fèiem una mica de tot, també escollíem els Reis del Carnaval. Jo també he fet set o vuit cops d'en Carnestoltes. Al principi ningú ho volia i ara es maten per ser-ho.

Com era la Siseta?

Una dona molt agradable, amb molt de gust que et sabia aconsellar. Potser la meitat dels vestits del poble eren fets per ella i una altra dona. Abans anaves d'una casa a l'altra a fer-te'l i te'l tapaven per mantenir el secret.

Tot ha canviat molt.

Molt. Abans era una festa més local, amb la gent d'aquí.

La comissió encara funciona?

Sí, però ens han retirat, ens sentim apartats. L'any passat van fer Carnestoltes a una noia d'uns vint anys. Què ha fet ella pel Carnaval? Però la van triar els grups i no es pot dir res. Hauria de ser sempre algú emblemàtic.

Font del document:

https://www.emporda.info/carnaval/2021/02/09/laposesperit-del-carnaval-maria-foraster/487146.html?utm_source=rss